

Una bona Iniciativa

Iniciatives SA, empresa municipal de Barcelona, inicia una nova etapa després d'haver adaptat els seus estatuts a la sentència dictada pel Tribunal Constitucional. Tal i com ha manifestat el vice-president i conseller delegat, Francesc Raventós, d'entrada, l'ajuntament deixarà de tenir el 100% del capital, tot i que continuarà sent-ne el soci majoritari amb el 51%. La resta de les participacions passaran a socis privats que hauran d'aportar nous projectes i finançament.

Una altra de les línies a seguir serà la de continuar en el procés de desinversió en aquells projectes que ja estiguin funcionant i augmentar les noves inversions, les quals podrien ser d'uns 400 milions de pessetes per aquest any 90. Raventós ha assenyalat que les inversions hauran de destinar-se a "aquells projectes que siguin econòmicament viables i que tinguin un interès general per a la ciutat".

En l'última reunió del consell d'administració s'ha aprovat el nomenament del nou director general, Manuel Ludevid, i la remodelació del consell amb el nomenament de tres nous consellers: Carles Tusquets, president del Cercle d'Economia i promotor de Fibanc; Enric Vives, administrador de l'empresa propietària dels centres comercials Boulevard Rosa; i Josep Álvarez, president de la comissió gestora d'UGT de Catalunya. D'altra banda, Pere Grau passa a ser membre en ple dret en el consell. La resta de consellers són, per part de

l'ajuntament, Joaquim de Nadal, Antoni Luchetti i Mercè Sala; el director general de l'ONCE, Miquel Duran; i l'ex-president d'Enher, Alfred Pastor. Queda pendent, però, el nomenament d'un altre conseller que podria ser algun membre de l'oposició municipal ja que, tal i com ha dit Raventós, "aquest ha de ser un projecte no només de l'Ajuntament sinó de tot el consorci i de totes les forces polítiques de l'Ajuntament".

Manuel Ludevid

Actualment, Iniciatives participa en 21 projectes dels àmbits urbanístic i immobiliari, sistemes i mitjans de comunicació, sector turístic, investigació i tecnologia i del sector financer, i ja ha efectuat dues desinversions. Els beneficis obtinguts l'any passat han estat de 163 milions de pessetes i ha invertit en total 960 milions de pessetes.

Sílvia Monfort

Fabià Estapé

EL PRONOSTIC

Auguris inquietants

En la XIII reunió organitzada pel Cercle d'Economia —a la tradicional Costa Brava— s'ha desenvolupat com de costum: intervencions brillants, altres de més discretes i algunes de franca ingravidesa. Si es deixa de banda el discurs del ministre d'Economia i Hisenda, senyor Carlos Solchaga, que es va traduir en una nova exposició de la doctrina oficial del govern en política econòmica (¿podem esperar una altra cosa?) i de les seves respostes a unes preguntes generalment embolicades amb cotó en pèl, l'estrella de la sessió l'ocupà un personatge jove i distingit, l'enginyer francès Alain Minc, de qui Editorial Planeta, en la col·lecció "La Sociedad Económica", acaba de publicar un polèmic llibre titulat *La gran ilusió*. En el llibre Minc sosté que la caiguda del mur de Berlín fa bocins la política comunitària i afirma que després del fet transcendent de la revolució en tots els països de l'Est, la Comunitat Econòmica Europea caldrà substituir-la per una Europa Comunitària Continental, que comprèn alguna cosa més que la Casa Europea proposada pel *tsar simpàtic*, que és com Alain Minc denomina Gorbatsxov. En la seva intervenció en la segona sessió de ponències Alain Minc va llançar un autèntic petard en la reunió en pronosticar que d'aquí a deu o quinze anys, com a màxim, seria Europa sencera la que demanaria a Alemanya que es *nuclearitzés*, que construís ogives amb els seus coets intercontinentals. El *tol.le-tol.le* va ser majúscul, i cal remarcar que un veí de ponència, l'alemany Albert

Hahn, president de Volkswagen, va denegar reiteradament aquesta possibilitat.

En la mateixa línia d'oposició a la tesi d'Alain Minc es va situar l'ambaixador d'Espanya en la República Federal d'Alemanya, senyor Eduardo Foncillas, que va voler tranquil·litzar l'auditori negant l'existència d'un nacionalisme alemany. De tot el que es va dir i tot el que es va sentir la tesi de Minc és la que obre nous interrogants. No es pot simplement ignorar com si es tractés d'una *boutade* a la qual, d'altra banda, són tan aficionats els francesos.

